ARREST VAN HET HOF VAN 10 MAART 1970 [1]

Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

Zaak 7-69

Samenvatting

Verplichtingen der Lid-Staten — De niet-nakoming daarvan — Beroep van de Commissie — Onderwerp — Wijziging daarvan hangende het geding — Niet-ontvankelijkheid

(EEG-Verdrag, artikel 169)

Wegens het belang hetwelk in het Verdrag wordt toegekend aan de actie waarover de Commissie ter vaststelling van een door een Lid-Staat begaan verzuim beschikt, omgeeft artikel 169 deze procedure met een aantal waarborgen, welke te minder mogen worden verwaarloosd daar de Lid-Staten als gevolg van deze actie krachtens artikel 171 gehouden zijn de ter tenuitvoerlegging van 's Hofs arrest nodige maatregelen te nemen.

Indien het Hof in casu uitspraak deed over een verzuim als gevolg van een wetswijziging hangende het geding, zou zulks een inbreuk betekenen op het recht van een Lid-Staat zijn middelen van verweer voor te dragen op grondslag van gespecificeerde grieven in het raam der procedure ex artikel 169. Onder deze omstandigheden zou het aan de Commissie staan in verband met de gevolgen van Decreto Legge no. 319 een nieuwe procedure als in artikel 169 voorzien aan te vangen en zich eventueel ter zake van een nauwkeurig omschreven verzuim tot het Hof te wenden.

In de zaak 7-69

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door mr. G. Marchesini, als gemachtigde, ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van mr. E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verzoekster,

1 — Procestaal : Italiaans.

tegen

REGERING VAN DE ITALIAANSE REPUBLIEK, vertegenwoordigd door mr. A. Maresca, gevolmachtigd minister, als gemachtigde, bijgestaan door mr. P. Peronaci, „Sostituto Avvocato generale dello Stato", ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg op de Italiaanse Ambassade,

verweerster,

betreffende de vordering tot verklaring voor recht dat de Italiaanse Republiek door toepassing van een stelsel van omzetbelasting waardoor uit de andere Lid-Staten van de EEG ingevoerde plootwol, gekaarde of gekamde wol in verhouding tot soortgelijke produkten zwaarder worden belast, de op haar krachtens artikel 95 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap rustende verplichting niet is nagekomen, wijst

HET HOF,

samengesteld als volgt : R. Lecourt, President, R. Monaco en P. Pescatore, Kamerpresidenten, A. M. Donner (rapporteur), A. Trabucchi, W. Strauss en J. Mertens de Wilmars, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en het processverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het processverloop als volgt kunnen worden samengevat :

De Commissie (destijds) van de Europese Economische Gemeenschap, van oordeel dat de artikelen 95 en 96 van het EEG-Verdrag waren geschonden door de wijze waarop de Italiaanse Republiek „l'imposta generale sull'entrata", de daarbij behorende additionele heffing en de „imposta di conguaglio" (compenserende heffing bij de invoer) toepast op wol, ving bij brief van 12 juli 1966 tegen genoemde staat de procedure van artikel 169 van het Verdrag aan.

De daarna gevoerde besprekingen hebben ertoe geleid dat aan een groot aantal der ten laste gelegde schendingen een einde werd gemaakt. De Commissie meende evenwel dat bepaalde, in haar brief van 12 juli 1966 genoemde, inbreuken op artikel 95 waren blijven bestaan

en zij richtte daarom op 16 juli 1968 een met redenen omkleed advies tot de Italiaanse Republiek.

Toen de Italiaanse Republiek zich niet binnen de daartoe gestelde termijn aan bedoeld advies had geconformeerd, wendde de Commissie zich met het onderhavige beroep — geregistreerd ter griffie op 4 februari 1969 — tot het Hof.

In het met redenen omkleed advies worden de ten laste gelegde overtredingen als volgt omschreven :

„a) ‚Imposta generale sull'entrata' (IGE) op ingevoerde, door ploten verkregen, wol

De voor de produktie van plootwol bestemde vellen, hetzij van binnenlandse oorsprong dan wel ingevoerd, zijn onderworpen aan de ‚imposta generale sull'entrata' met een tarief van 2,40 %. Is het ploten beëindigd, dan wordt de aldus verkregen wol onderworpen aan een additionele heffing van 4 %. Ten gevolge van dit heffingsstelsel wordt de in Italië geproduceerde plootwol met maximaal 6,4 % belast (2,40 % op de vellen + 4 % additioneel op de wol). In één enkel geval, namelijk wanneer de Italiaanse ploterij de aldus verkregen wol verkoopt, legt de fiscus de ‚imposta generale sull'entrata' op tegen een tarief van 7,20 %, vermeerderd met de additionele heffing van 4 %. Het betreft hier evenwel een zeer zeldzaam geval daar de Italiaanse industrie zodanig is geïntegreerd dat het ploten en de verdere verwerking door één en dezelfde producent geschiedt.

De uit het buitenland afkomstige plootwol daarentegen wordt belast met 7,20 % ‚imposta generale sull'entrata', vermeerderd met 4 % additionele heffing. Met andere woorden, deze wol wordt steeds in totaal met 11,20 % belast, dat wil zeggen aanzienlijk zwaarder dan gewoonlijk met gelijksoortige nationale produkten het geval is.

b) ‚Imposta generale sull'entrata' op de nog niet bewerkte ruwe, gekaarde of gekamde, wol

De tot deze categorieën behorende wolsoorten zijn aan een globale belasting onderworpen welke wordt geheven ineens tegen een tarief van 11,20 %. Hoewel derhalve de belasting als zodanig gelijk blijft, kan toch de belastbare waarde variëren al naar gelang het nationale of ingevoerde produkten betreft.

In het eerste geval wordt het tarief namelijk steeds op de waarde van de onbewerkte wol toegepast, onverschillig of ze inderdaad onbewerkt dan wel gekaard of gekamd is. In het tweede geval daarentegen wordt het tarief op de invoerwaarde toegepast. Derhalve wordt voor de ingevoerde, gekaarde en gekamde wol de heffing berekend op grondslag van de werkelijke waarde, terwijl over de dienovereenkomstige Italiaanse produkten belasting verschuldigd is over de — uiteraard geringere — waarde van ruwe wol.

Deze feiten, evenals die omschreven sub a), leveren een schending op van artikel 95 van het Verdrag van Rome hetwelk de Lid-Staten verbiedt op de produkten van de overige Lid-Staten hogere binnenlandse belastingen te heffen dan die welke op gelijksoortige nationale produkten worden geheven."

In haar memorie van 15 juli 1969 deelde verweerster mede dat op 2 juli 1969 het wetsbesluit no. 319 was genomen, in welks artikelen 7 en 8 met name wordt voorzien :

a) betaling van de IGE tegen een tarief van 2,5 % bij de levering van plootwol door de ploterij aan de verwerkingsbedrijven;

b) verlaging tot 3,60 % van de bijzondere additionele heffing, gelijk die in het wetsbesluit no. 1118 van 7 oktober 1965 en bij latere wijzigingen en verlengingen was voorzien en die geheven werd op de wol welke nadien wordt gekaard of gekamd; op dit punt (wat betreft de ongewassen wol die door de Commissie als vergelijkingsobject wordt gebezigd) wordt rekening gehouden met het feit dat later daarop de IGE wordt geheven en wel tegen een

tarief van 2,80 % van de kosten van het kaarden en kammen.

Om deze reden was zij van mening dat aan de voorwaarden voor een intrekking van het beroep door de Commissie was voldaan.

Bij brief van 4 augustus 1969 verklaarde verzoekster dat naar haar oordeel uit bedoelde memorie niet bleek dat in casu aan iedere inbreuk op artikel 95 een einde was gemaakt en dat zij derhalve bij haar beroep persisteerde.

Voor het overige heeft de schriftelijke behandeling het normale verloop gevolgd.

Op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal besloot het Hof zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Partijen werden ter terechtzitting van 26 november 1969 in hun pleidooien gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter zitting van 20 januari 1970 conclusie genomen.

II — De vorderingen van partijen

Overwegende dat *verzoekster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

— voor recht te verklaren dat de Italiaanse Republiek door toepassing van een stelsel van omzetbelasting waardoor uit de andere Lid-Staten van de EEG ingevoerde plootwol, gekaarde of gekamde wol in verhouding tot soortgelijke produkten zwaarder worden belast, de krachtens artikel 95 van het Verdrag tot oprichting van de EEG op haar rustende verplichting niet is nagekomen;

— verweerster in de proceskosten te veroordelen.

Overwegende dat *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

— het beroep van de Commissie der Europese Gemeenschappen te verwerpen;

— de Commissie in de kosten te veroordelen.

III — De middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

Verzoekster acht haar beroep ontvankelijk.

In haar schriftelijke memories heeft *verweerster* de ontvankelijkheid niet betwist.

Bij pleidooi heeft zij evenwel verklaard dat, gezien de inmiddels door het wetsbesluit no. 319 van 2 juli 1969 in de Italiaanse fiscale wetgeving aangebrachte wijzigingen, het beroep zonder voorwerp is geraakt en derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Hierop heeft *verzoekster* geantwoord enerzijds, dat met bedoelde wijzigingen nog niet aan iedere inbreuk op het Verdrag een einde was gemaakt en anderzijds, dat, ook al ware dit het geval, het van belang is te doen vaststellen dat de Italiaanse Republiek vóór 2 juli 1969 haar verplichtingen niet is nagekomen.

B — Ten principale

a) Schending van artikel 95 op grond van het feit dat op de ingevoerde plootwol naar verhouding een hogere omzetbelasting drukt dan op soortgelijke nationale produkten

Verzoekster geeft een overzicht van het belastingstelsel ingevoerd bij de Italiaanse wet no. 757 van 12 augustus 1957 (gelijk die nadien werd gewijzigd en aangevuld).

Niettegenstaande het schijnbare parallellisme tussen het op de nationale wol toepasselijke stelsel en de regeling voor de ingevoerde wol, blijkt van een ernstige discriminatie bij het onderzoek van de feitelijke situatie. Immers de verkoop door de producent die de wol heeft

geploot aan een andere fabrikant — op welke verkoop 7,20 % omzetbelasting wordt geheven — zou een uitzonderingsgeval zijn. Deze sector van de Italiaanse industrie is in hoge mate geïntegreerd zodat — in vrijwel alle gevallen — het ploten van de vellen en de verdere verwerking van de aldus verkregen wol in een en dezelfde onderneming plaatsvinden.
Hieruit volgt dat op de binnenlandse, door ploten verkregen, wol in het algemeen bedoelde 7,20 % niet wordt geheven, doch slechts het additionele recht van 4 %. De ingevoerde plootwol daarentegen wordt te allen tijde belast zowel met de heffing van 7,20 % als met het speciale additionele recht van 4 %. Bijgevolg moet hierover een hoger bedrag aan omzetbelasting worden voldaan dan voor de binnenlandse wol hetgeen een schending oplevert van de verplichting om op de produkten van de overige Lid-Staten geen hogere binnenlandse belastingen te heffen dan die welke, al dan niet rechtstreeks, op gelijksoortige nationale produkten worden geheven.
Verweerster acht het betoog van de Commissie niet steekhoudend.
Het Verdrag zou niet als beginsel stellen dat een producent op een bepaald punt van het industriële proces het halfafgewerkte produkt aan een derde moet verkopen omdat er een communautaire invoer aanwezig is in een verder verwerkingsstadium. Artikel 95 stelt daarentegen wel de grondregel dat de binnenlandse belastingen welke een Lid-Staat op de uit een andere staat afkomstige produkten heft, niet hoger mogen zijn dan de belastingen op soortgelijke nationale produkten.
Dit beginsel zou in casu nauwkeurig in acht genomen zijn daar, gelijk de Commissie zelf erkent, dezelfde tarieven gelden voor nationale produkten en uit de andere Lid-Staten afkomstige produkten; hieruit volgt dat de beweerde grief van schending van artikel 95 van het Verdrag ongegrond is.
De Commissie zou voorts uit het oog hebben verloren dat de producent, in wiens onderneming zowel het ploten als de verdere verwerking plaatsvindt, in de loop van de totale produktiecyclus alle lasten van het verwerkingsproces draagt, met inbegrip van de afschrijving op machines en, wat nog belangrijker is, de bij de verwerking optredende verliezen.
In haar repliek wijst *verzoekster* er andermaal op dat, terwijl de voorwaarden voor belastingheffing steeds zijn vervuld wanneer het om ingevoerde wol gaat, zulks nimmer of praktisch nimmer het geval is waar het gelijksoortige nationale wol betreft.
Immers artikel 2 a), van de wet no. 757 van 12 augustus 1957 bepaalt dat de omzetbelasting „op nationale produkten wordt geheven bij verkoop door de producent en, in geval van op voorraad vervaardigde produkten, op het tijdstip van verkoop door de opslagorganisatie". Doch wat de nationale produkten in de onderhavige sector betreft is de verkoop van halffabrikaten een exceptioneel verschijnsel.
De anomalie welke de bijzondere behandeling van nationale wol in de praktijk doet zien, wordt nog bevestigd door een vergelijking met artikel 3, laatste lid, van het wetsbesluit no. 1118 van 7 oktober 1965, gelijk dit na latere wijzigingen luidt en waar wordt bepaald dat „de ondernemingen die in hun eigen bedrijfsruimten dan wel bij derden vellen ploten... gehouden zijn het speciale additionele recht van 4 % te voldoen... over de groothandelsprijs van de wol *op het ogenblik van de verkoop van het produkt of op het ogenblik waarop het uit de ploterij ter verdere bewerking aan een ander bedrijfsonderdeel wordt doorgegeven.*"
Hieruit zou volgen dat nationale wol, wanneer zij binnen de onderneming waar het ploten plaatsvond in een volgend stadium van verwerking komt, aan het speciale additionele recht wordt onderworpen zonder dat daarop ooit het basistarief van de omzetbelasting werd geheven.
Uit een en ander blijkt, dat artikel 2 a), van de wet no. 757 van 12 augustus

1957 — voor zover het de toepassing van het normale tarief op binnenlandse wol tot een enkel geval beperkt (de verkoop) — als de oorzaak van de ten laste gelegde discriminatie mag worden beschouwd.

Na een overzicht van de praktische resultaten van de toepassing der Italiaanse wetgeving op dit stuk, betoogt verzoekster in antwoord op de tegenwerping der Italiaanse Regering dat zij geen rekening zou hebben gehouden met de lasten van de producent in wiens bedrijf zowel het ploten als de verdere bewerking plaatsvindt, dat het nu juist de rol is van de compenserende heffing — die men scherp van de onderhavige heffing moet onderscheiden — om die lasten te compenseren.

Aan het slot van haar repliek betwist verzoekster zowel met betrekking tot de onderhavige als de volgende grief de conclusie van verweerster dat de gewraakte situatie slechts het gevolg zou zijn van de bijzondere structuur der Italiaanse wolindustrie of van een niet beslissend te beïnvloeden gedraging van de directies der ondernemingen en uit dien hoofde geen schending van artikel 95 van het Verdrag vormt. De gewraakte ongelijke behandeling zou hierin bestaan, dat fiscale voordelen — bij uitdrukkelijke wetsbepalingen voorzien — uitsluitend aan Italiaanse producenten ten goede kunnen komen.

Bij dupliek verklaart *verweerster* dat bij onderzoek van de praktische resultaten van de toepassing der onderhavige regeling zou blijken dat de belasting van 11,20 % op ingevoerde wol zelfs wordt overtroffen door hetgeen op nationale produkten wordt geheven (12,24 %). Dit moet met name worden verklaard uit het feit dat de heffing van 2,40 % wordt berekend op basis van vachten, terwijl deze heffing uiteindelijk de rugwol zou treffen en wel in dier voege dat zij in feite tot 5,74 % kan oplopen.

Bij de mondelinge behandeling heeft verweerster opgemerkt dat, wanneer de IGE de verkoop belast van wol welke een producent bij het ploten heeft verkregen, zij ziet op iedere koop tussen afzonderlijke, hetzij fysieke of rechtspersonen. Hieruit volgt dat de levering van plootwol door de ene rechtspersoon aan de andere onder de IGE valt, ook wanneer bedoelde rechtspersonen deel uitmaken van één en dezelfde economische eenheid.

b) Schending van artikel 95 als gevolg van het feit dat de omzetbelasting op ingevoerde gekaarde en gekamde wol hoger is dan die voor overeenkomstige nationale produkten

Verzoekster stelt dat blijkens artikel 2, laatste lid, van de wet no. 757 van 12 augustus 1957 de in de loop van de in verdere verwerking voor de onderhavige produkten betaalde omzetbelasting die belasting „absorbeert" welke uit hoofde van transacties betreffende het eindprodukt verschuldigd is. Bijgevolg wordt de nationale gekaarde of gekamde wol — waarvoor de belasting, verschuldigd bij verkoop (scheerwol) of bij de overgang naar een volgende produktiefase (plootwol), eens en voor al kan worden voldaan op het moment dat zij nog in de staat van ruwe wol verkeert — bevoorrecht daar juist de belastbare waarde van ruwe wol geringer is.

Omgekeerd is de uit het buitenland, de Lid-Staten der Gemeenschap daaronder begrepen, afkomstige gekaarde of gekamde wol onderworpen aan een belasting op basis van de werkelijke en hogere waarde welke zij als zodanig op het tijdstip van invoer vertegenwoordigt.

Wegens de afwijkende belastbare waarde in verhouding tot de overeenkomstige nationale produkten wordt alle ingevoerde gekaarde of gekamde wol derhalve ongunstiger behandeld. Deze gang van zaken vormt een nieuwe schending van artikel 95 van het Verdrag.

Verweerster acht ook deze grief ongegrond, daar de verschillende wolsoorten volgens hetzelfde tarief worden belast en het normaal is dat een produkt van hogere waarde ook hoger wordt belast dan een produkt van geringere waarde.

Bovendien wordt de uit het buitenland afkomstige ruwe wol op dezelfde wijze belast als de in Italië geproduceerde.
De door artikel 95 van het Verdrag voorgeschreven gelijkheid in belasting ziet op gelijksoortige produkten en de vergelijking tussen twee verschillende produkten, zoals enerzijds ruwe wol en anderzijds gekaarde of gekamde wol, gaat dus niet op.
Bij repliek stelt *verzoekster* dat het fiscale voordeel van „de absorptie" voor de uit andere Lid-Staten afkomstige, reeds gekaarde of gekamde wol in feite niet valt te behalen, daar de basisheffing en de additionele rechten uitsluitend over de waarde op het ogenblik van invoer worden geheven. En het verschil in belastbare waarde kan in bedoelde gevallen (nationale en ingevoerde produkten) wel 20 % bereiken.
De Commissie zegt voorts nog dat de op dit punt gewraakte discriminatie ook wordt toegepast op de ruwe wol verkregen bij het ploten van vellen, zodat ze vrijwel steeds gelijktijdig met de onder het eerste punt gesignaleerde discriminatie zal optreden.
Bij dupliek persisteert *verweerster* bij haar conclusie en stelt zij met name dat de vordering van de Commissie, gezien de onlangs in de desbetreffende Italiaanse regeling aangebrachte wijzigingen, iedere grond heeft verloren.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat de Commissie, na op 17 juli 1968 een met redenen omkleed advies te hebben uitgebracht, zich bij verzoekschrift, neergelegd op 4 februari 1969, overeenkomstig artikel 169 van het EEG-Verdrag tot het Hof heeft gewend met de vordering „voor recht te verklaren dat de Italiaanse Republiek door toepassing van een stelsel van omzetbelasting waardoor uit de andere Lid-Staten van de EEG ingevoerde plootwol, gekaarde of gekamde wol in verhouding tot soortgelijke produkten zwaarder worden belast, de op haar krachtens artikel 95 van het Verdrag rustende verplichting niet is nagekomen";

2 Overwegende dat de Italiaanse Republiek zich in haar memorie, neergelegd op 26 juli 1969, beroept op een Decreto Legge (besluit met kracht van wet) van 2 juli 1969 waarbij het litigieuze belastingstelsel in dier voege werd gewijzigd dat het beroep naar haar mening zou moeten worden ingetrokken;

dat de Commissie heeft geantwoord dat, daar op grond van de bepalingen van bedoeld Decreto Legge niet kan worden vastgesteld dat in casu aan iedere inbreuk op artikel 95 een einde was gemaakt, haar geen andere mogelijkheid bleef dan het geding voort te zetten;

3 dat partijen zich evenwel vervolgens in hun betogen hoofdzakelijk tot de gevolgen en de betekenis van het bij bedoeld Decreto Legge ingevoerde fiscale stelsel hebben bepaald;

dat de Commissie bovendien kennelijk geen ander doel nastreeft dan de daadwerkelijke beëindiging van het specifieke aan de Italiaanse Republiek verweten verzuim, zodat mag worden aangenomen dat zij uitsluitend het doen ophouden van enig thans wellicht nog aanwezig verzuim beoogt;

4 dat uit deze omstandigheden volgt dat, zo partijen nog van mening verschillen over de rechtsgevolgen van voornoemd Decreto Legge, zij het niettemin voor de afloop van het onderhavige geding van wezenlijke betekenis achten, reden waarom zij het Hof verzochten over de gehele aldus ontstane situatie te bevinden;

dat verzoekster hiermede evenwel het onderwerp van de eis heeft gewijzigd in dier voege dat het niet alleen meer betrekking heeft op het punt of de Italiaanse Republiek — ten tijde dat het beroep werd ingesteld — met de nakoming harer verplichtingen ex artikel 95 in gebreke was, doch in hoofdzaak op de vraag of zodanig verzuim na de inwerkingtreding van bedoeld Decreto Legge nog aanwezig was;

5 Overwegende dat het Hof in het onderhavige geding evenwel de door het Decreto Legge no. 319 in het leven geroepen situatie niet aan de bij artikel 95 van het Verdrag opgelegde verplichtingen kan toetsen;

dat artikel 169 — wegens het belang hetwelk in het Verdrag wordt toegekend aan de actie waarover de Commissie ter vaststelling van een door een Lid-Staat begaan verzuim beschikt — deze procedure met een aantal waarborgen heeft omgeven welke te minder mogen worden verwaarloosd daar de Lid-Staten als gevolg van deze actie krachtens artikel 171 gehouden zijn de ter tenuitvoerlegging van 's Hofs arrest nodige maatregelen te nemen;

dat derhalve, indien het Hof in casu uitspraak deed over een verzuim als gevolg van een wetswijziging hangende het geding aangebracht, zulks een inbreuk zou betekenen op het recht van een Lid-Staat zijn middelen van verweer voor te dragen op grondslag van gespecificeerde grieven in het raam der procedure ex artikel 169;

6 Overwegende dat het onder deze omstandigheden aan de Commissie zou staan in verband met de gevolgen van Decreto Legge no. 319 een nieuwe procedure als in artikel 169 voorzien aan te vangen en zich eventueel ter zake van een nauwkeurig omschreven verzuim tot het Hof te wenden;

dat, nu het onderwerp van de eis aldus werd gewijzigd, het beroep in zijn oorspronkelijke vorm moet worden afgewezen;

Ten aanzien van de kosten

7 Overwegende dat de grond tot verwerping van het beroep gelegen is in de wijziging van de Italiaanse wetgeving en de daarop volgende wijziging van de eis gelijk die door verweerster werd voorgesteld en door verzoekster aanvaard;

dat deze omstandigheid een bijzondere reden vormt voor toepassing van artikel 69, paragraaf 3, eerste lid, van het Reglement voor de procesvoering;

dat ieder der partijen derhalve zijn eigen kosten zal moeten dragen;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en met name de artikelen 95, 169 en 171;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF,

rechtdoende :

1. **verwerpt het beroep;**
2. **compenseert de kosten;**
3. **wijst af het meer of anders gevorderde.**

Aldus gewezen te Luxemburg op tien maart negentienhonderdzeventig.

Lecourt Monaco Pescatore
Donner Trabucchi Strauss Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien maart negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 20 JANUARI 1970 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Bij een controle van het Italiaanse omzetbelastingstelsel kwam de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap tot de overtuiging dat bepaalde voor de invoer van wol en wolprodukten uit de andere Lid-Staten geldende regelingen overtredingen van de artikelen 95 en 96 van het EEG-Verdrag inhielden. Zij achtte zich dan ook gehouden een procedure ter ambtelijke vaststelling van de door haar geconstateerde verdragsschendingen aan te vangen. Dit geschiedde bij brief van

1 — Vertaald uit het Duits.